

Núm. de Protocol: 2000059/2014
Núm. de Rotlle: TSJA-0000064/2016

SENTÈNCIA 35-2017

PARTS:

Apel·lant: Sra. VBN

Representant: Sr. CPS
Advocada: Sra. BRT

Apel·lant: COMÚ D'ENCAMP

Representant: Sra. IOM
Advocat: E.

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IOM
Advocat: Sr. XCB

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint d'abril de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000059/2014**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **M.I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. VBN va interposar demanda contra el GOVERN – desestimació tàcita– i el COMÚ D'ENCAMP, en impugnació de l'acord adoptat per la Junta de Govern del Comú en data 10 de març de 2014, per mitjà del qual li van ser imposades dues sancions disciplinàries, de suspensió de funcions i salari de 15 dies cada una, com a responsable de dues faltes greus tipificades en la Llei 8/2005 del 21 de febrer, dels agents de circulació comunals.

2.- La sentència de data 16 de març de 2016 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles ha estimat parcialment la demanda i ha anul·lat la resolució impugnada únicament respecte la sanció imposada per infracció a l'article 48.f de la Llei 8/2005 del 21 de febrer dels agents de circulació comunals, i imposant en el seu lloc una sanció d'amonestació escrita per falta lleu. La citada sentència fou aclarida per aute de data 19 d'abril de 2016, en el sentit de determinar que l'anul·lació de la sanció comportava el retorn de les retribucions deixades de pagar i corresponent als 15 dies de suspensió de funcions i salari.

3.- La representació de la Sra. VBN ha interposat recurs d'apel·lació contra la sentència de la Batllia. Al·lega com a motiu del seu recurs d'apel·lació que la falta greu –art. 48.d)– mantinguda per la sentència d'instància s'ha d'anul·lar, o subsidiàriament qualificar com falta lleu, perquè la part agent no va incomplir l'ordre del seu superior jeràrquic sinó que li va adreçar una remarca respecte el fet que tots els vehicles estacionats haurien de ser sancionats i no tant sols un, no podent executar l'ordre pel motiu que el seu superior va procedir a sancionar el vehicle sense permetre que la part agent complís amb la instrucció rebuda i que en cap cas volia incomplir, sinó tot el contrari.

4.- La representació del COMÚ D'ENCAMP també va interposar recurs d'apel·lació el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents consideracions:

a) El supòsit d'autes reuneix totes les condicions establertes a l'article 48 f) de la Llei dels agents de circulació comunals per ser qualificat com a falta greu.

b) Subsidiàriament, la sentència recorreguda s'ha de revocar perquè ha incorregut en incongruència al requalificar la falta greu en una falta lleu.

5.- Es va donar trasllat dels respectius escrits d'apel·lació a la respectiva contrapart, que els van contestar oposant-se a les peticions que contenien, en les termes que resulten de les actuacions.

6.- La representació del Govern per la seva part ha passat a contestar ambdós recursos en el sentit de considerar que la resolució disciplinària és ajustada a dret per quan ha quedat establert l'existència

de les infraccions tipificades als article 48.d) i 48.f) de la Llei dels agents de circulació comunals, i sol·licita la imposició de costes a la part agent si s'aprecia temeritat o mala fe.

7.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- *Sobre el recurs d'apel·lació de la part agent.*

Com s'ha dit en els antecedents, la sentència del Tribunal de Batlles ha confirmat la sanció que li va ser imposada a l'agent, com a responsable d'una falta greu de l'article 48.d) de la Llei 8/2005, de 21 de febrer, dels agents de circulació comunals, consistent en "*la desobediència als superiors en comandament en l'exercici de les seves funcions, i l'incompliment de les ordres rebudes*".

La interessada es mostra disconforme amb aquesta qualificació, ja que considera que no es va negar a complir les ordres que li havia donat el seu superior, caporal del Servei de circulació, per tal de sancionar un determinat vehicle, sinó que només va manifestar que hi havia altres automòbils en la mateixa situació, de manera que no procedia denunciar-ne només un. També afirma que no va voler entregar el talonari de denúncies al caporal, ja que té caràcter personal, i que si, finalment, no va formular la denúncia, va ser perquè el superior ho va fer personalment.

Aquests arguments exculporis no poden ser compartits. El contingut de l'expedient administratiu posa de relleu clarament que la recurrent no va complir l'ordre que li havia donat el caporal per tal de sancionar el vehicle de referència, al·legant que existia un tracte discriminatori respecte d'altres infractors. Com és lògic, la interessada no podia fer cas omís de les instruccions del seu superior jeràrquic, i si considerava que la denúncia era improcedent, havia de posar-ho en coneixement dels comandaments del Servei de circulació, però després de complir l'ordre i formular la denúncia corresponent. D'altra banda, l'incompliment de l'ordre resulta palès, quan va haver de ser el caporal qui formalitzés finalment aquella denúncia, davant la negativa de l'agent.

En realitat, es tracta d'una situació que presenta moltes analogies amb la que va ser objecte de la sentència d'aquesta Sala núm. 41-2015, de 19 de juny, de manera que resulten aplicables els

mateixos raonaments en què es va fonamentar l'esmentada sentència. Com es va dir llavors:

“Tractant-se d'un funcionari subjecte als principis de jerarquia i subordinació, com disposa l'article 9.1.d) de la Llei dels agents de circulació comunals, aquesta manca de compliment de les instruccions del superior jeràrquic constitueix òbviament una infracció greu de l'article 48.d) de la Llei 8/2005. La mera al·legació de que el recurrent va dubtar sobre l'oportunitat de l'ordre rebuda no l'eximeix de responsabilitat, ja que les circumstàncies del cas no impedièn que, almenys, s'hagués immobilitzat el vehicle, informant posteriorment al superior sobre els possibles desperfectes que l'automòbil pogués presentar.

En darrer terme, no es discuteix que l'ordre va ser incompleta totalment, de manera que no es tracta d'un simple retard o negligència, constitutiu de falta lleu, com defensa l'apel·lant a títol subsidiari”.

En conseqüència, procedeix confirmar en aquest punt la sentència apel·lada.

Tercer.- Sobre el recurs d'apel·lació del Comú.

La resolució sancionadora va considerar que la interessada era també responsable d'una infracció greu de l'article 48.f) de la Llei 8/2005, que sanciona *“els actes i les conductes que atemptin contra l'honor, la imatge i la dignitat dels altres funcionaris i personal de l'Administració pública, contra la imatge del Servei i contra el prestigi i la consideració deguts al comú corresponent”.*

Tanmateix, la sentència apel·lada ha considerat que, en funció de les circumstàncies concurrents, i especialment de l'actitud que va mantenir el caporal, els fets mereixen només la qualificació de falta lleu, d'acord amb l'article 49.a) de la mateixa Llei, que tipifica *“la incorrecció, la desconsideració i la manca d'educació cívica envers els comandaments i càrrecs superiors, altres membres del Servei o els ciutadans”.*

Resulta evident que l'actuació de l'agent va donar una imatge negativa del servei davant de tercers, en mantenir una discussió pública amb el seu superior jeràrquic en el lloc dels fets. Ara bé, no es pot menystenir que el caporal també va tenir una intervenció destacada en els mateixos, per la qual cosa li va ser imposada igualment una sanció disciplinària, com posa de relleu la representació del Comú.

En aquestes circumstàncies, resulta ajustada a dret la sentència de la Batllia, en la mesura en què ha considerat més adient la qualificació dels fets com a falta de caràcter lleu.

En cap cas es pot considerar incongruent aquesta decisió, ja que la demanda va demanar expressament que es qualificuessin els fets com a falta lleu, de forma subsidiària a l'anul·lació de l'acte impugnat, de manera que no hi ha hagut extralimitació de cap classe.

En conseqüència, procedeix desestimar també aquest recurs d'apel·lació i confirmar la sentència impugnada.

Quart.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar els recursos d'apel·lació que interposen el COMÚ D'ENCAMP i la Sra. VBN, ambdós contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles de 16 de març de 2016, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No fer un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.